

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 122. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344123648.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Der er det, at næppe er det Vinter, saa bliver det Foraar igen i Paris. Tiop - tiop - tiop - tiop lød Hovslagene. Skønt Natten var sort og fugtig, kun plettet af sparsomme Lygter, hvor Prinsen kørte med sin nyvundne Brud, mærkede han af en vis Muldjordslugt alle Vegne Vaaren, Befrielsen. Og saa var der det, at næppe var Vogndøren smækket i for Sylvia, før denne hemmelighedsfulde tænkte lige saa lidt paa Formaninger og ligevægtige Søstre som Foraarsbækken paa den Sne og Is fra i Fjor. Tiop - tiop - tiop - tiop klappede 123 Hestehovene derude gennem Fugtigheden. Der sang vel ingen Fugle i Pare Monceau. Men tænk at føre Foraaret med i sin Vogn, et Foraar fra Montmartre, bort fra alle de Gasflammer, Spejle og Sølvdiske, igennem det milde, muldne Mørke, helt ud til en redelig og uforstyrret Udkant af Staden. Raske Hovslag, uendelige Avenuer. Det er, som om en Kongedatter har dækket den brede og lige Chaussé med sit lange, udslagne Haar - et Sejerstog! Den unge Søster med sine hemmelige, lukkede Øjne hænger ved hans Hjærte. Han kysser hendes Pande, og den foruroligende Pige rækker ham ogsaa sin Mund. Han løser for hendes Skulder og kysser den; og den foruroligende Pige er uden Svig, da han ogsaa kysser hendes Barm. Det er Fuldkommenheden. Derude i Mørket, hvor de kører frem, falder, viger alle Grænses. (Tænk Overraskelsen hos en Mand, som hidtil gik i en Have, hvor Frugterne var efterlignede og sad fast paa Træerne, men som nu pludselig, idet han rækker Armen op mod en Gren, beholder Frugten i Haanden, og det er en stor og saftig Blodappelsin. Dette er Fuldkommenhed.) Prinsen kyssede da sin udvalgte, som var stilfærdig og smykket med bleggule Hyacinter. Og hun kyssede ham endda meget mere. - Som de jo nu begge havde Lov til.